

Carla Vermaat

Als er geen
vertrouwen is...

liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Jinx, de grote rode kater die drie jaar geleden door haar zus Jolanda in een grote doos bij haar was gebracht met de mededeling dat ze allergisch voor hem was, en die zich sindsdien gedroeg alsof hij heer en meester was in Anouks flat, streek tevreden knorrend met zijn kop langs haar benen. Normaal gesproken zou ze zich bukken om hem op te pakken en hem kriebelend onder zijn kin naar de keuken te dragen voor zijn dagelijkse maaltijd, maar vandaag leek ze zich nauwelijks van hem bewust te zijn.

Haar tas gleed uit haar handen vandaan en belandde met een plof op de betegelde vloer van het kleine halletje. Jinx maakte een klein sprongetje van schrik en toen hij merkte dat er weinig respons van zijn bazin kwam, draaide hij zich beledigd om en waardig wandelde hij bij haar vandaan.

Afwezig keek ze hem na. Ze registreerde de trotse staart die bijna kaarsrecht omhoog stond, op die laatste paar centimeters van de punt na. Ze had nooit kunnen ontdekken wat er mis was met zijn staart, maar ze veronderstelde dat hij er een keer mee tussen een deur had gezeten.

De stilte van het huis benauwde haar opeens. 'Jinx,' fluisterde ze schor en ze verlangde er naar zijn warme lijf tegen zich aan te drukken en zich te laten troosten door zijn tevreden gespin. Natuurlijk begreep hij niets van haar verdriet maar ze dacht dat hij de gave bezat om aan te voelen dat ze iemand nodig had om haar mentaal te steunen.

'Jinx, kom eens bij me!'

Als bevroren bleef hij staan, zijn twee voorpoten al over de drempel van de keuken. Even bewoog zijn staart en ze begreep dat hij heel goed wist dat ze hem had geroepen. Het volgende moment liep hij echter verder, recht op zijn voerbak met harde brokjes af. Het gekraak tussen zijn kiezen vertelde Anouk dat ze vandaag zelfs van haar kat weinig troost te verwachten had.

Ze bukte zich om haar tas op te pakken en ze ontdekte dat ze met haar vochtige schoenen grote, grillige vlekken had gemaakt op de twee witte enveloppen op de mat. Vluchtig bekeek ze de afzenders. Een afrekening van de bank en een brief die eigenlijk niet aan haar was gericht maar die, naar een bekend logo te oordelen, waarschijnlijk een uitnodiging bevatte voor de presentatie van een nieuw model auto. Voor Peter.

Ze nam niet de moeite de enveloppen open te maken, niet nu. Ze duwde de deur van de huiskamer open en haar blik gleed automatisch naar die ene lege plek in het boekenrek. Sinds kort waren er meer lege plekken, maar die ene trok steeds weer onverbiddelijk haar aandacht. Ze had haar jas nog aan, realiseerde ze zich terwijl ze haar tas en de brieven achteloos op een stoel liet vallen en bijna als in trance naar het boekenrek liep. Ze pakte een willekeurig stapeltje boeken van een andere plank en legde het op de zo pijnlijke lege plek. Wanneer ze er de energie voor had zou ze het hele boekenrek wel eens reorganiseren. Een andere keer, niet nu. Eten, ze moest iets eten. Jinx had kennelijk genoeg van zijn harde brokjes want hij stond haar vanuit de deuropening smekend aan te kijken. Zou ze gaan zitten en weer wezenloos voor zich uit staren, zoals ze de laatste tijd zo vaak had gedaan? Of zou ze hem eten geven uit een van de blikken die ze, nog in het plastic tasje van de supermarkt, de vorige dag achteloos op het aanrecht had laten staan?

Eten, dacht ze opnieuw, Jinx moest iets hebben. En zij ook. Ze meende zich te herinneren dat ze die dag alleen een glas sinaasappelsap en een kop koffie met een cracker had genomen, haar

ontbijt en haar lunch. Ze had geen trek, zelfs geen honger. Haar maag was al een tijd geleden opgehouden met knorren, die raakte er kennelijk al aan gewend dat er tegenwoordig nog maar weinig in kwam. Toch was het niet goed. Ze werd veel te mager, haar kleren begonnen al om haar heen te lubberen en ze had zich de gewoonte eigen moeten maken haar broeken steeds op te hijsen.

Jinx liet een klaaglijk miauw horen en ze boog zich opzij om hem aan te kijken. 'Je hebt honger, hè Jinx,' zei ze met een vertederd glimlachje en bij wijze van antwoord miauwde hij nog eens zo zielig mogelijk.

Anouk had net een blik kattenvoer voor hem geopend toen de telefoon ging. Even bleef ze doodstil staan, toen rende ze, tegen beter weten in en ondanks alle inwendige waarschuwingen, hoopvol naar de huiskamer. Haar trillende hand lag al bijna op de hoorn maar op het laatste moment bedacht ze zich en bleef ze wachten tot het gerinkel verstomde en er een korte pieptoon klonk ten teken dat de beller de gelegenheid kreeg een boodschap achter te laten op haar antwoordapparaat.

'Anouk?' De mannenstem schalde luid door de kamer en op de een of andere manier vond ze

dat hij klonk als een ongewenste indringer. 'Anouk, volgens mij moet je nu zo ongeveer thuis kunnen zijn. Lieverd, bel me alsjeblieft zo gauw mogelijk.'

Waarom? Haar lippen vormden geluidloos de woorden die ze het liefst uit had willen schreeuwen. Waarom zou ik je terugbellen? Ik weet wat je van me wilt, maar ik heb je mijn antwoord al gegeven en dat is definitief nee!

Alsof hij haar geluidloze antwoord had gehoord ging hij na een korte stilte verder, deze keer zachter, smekend bijna. 'Alsjeblieft, Anouk.'

Ik heb je niets te zeggen en ik wil ook niet horen wat jij aan mij kwijt wilt, Martin. Ze bedwong de aanvechting de telefoon op te pakken en dat tegen hem te zeggen. Het was niet helemaal waar, en dat was precies de reden waarom het op dit moment beter was inderdaad niet met hem te praten. Ze begreep dat hij haar nodig had, juist in deze afschuwelijke situatie. Hij wilde met haar praten, tegen haar tieren, zijn hoofd op haar schouder leggen en zich door haar laten troosten, maar hoe kon ze dat doen terwijl ze zelf nog te veel met haar eigen emoties worstelde? Hij had alleen aandacht voor zichzelf, niet voor haar en dat nam ze hem kwalijk. Bovendien kon ze zich niet aan de in-

druk onttrekken dat ze hem eigenlijk dolgraag de schuld gaf van alles wat er was gebeurd. Dat verdiende hij niet en dat was niet eerlijk want hij was even zeer een slachtoffer van de hele situatie als zij.

‘Ik weet dat je me kunt horen, Anouk, bel me alsjeblieft,’ herhaalde hij nog eens op smekende toon voordat de verbinding werd verbroken. Onbewogen keek ze naar het zwijgende toestel. Er ging iets bedreigends uit van het koele grijze apparaat, hoewel ze het tegelijkertijd een geruststellend idee vond een zo gemakkelijke verbinding met de buitenwereld te hebben. Ze hoefde maar een enkele knop in te drukken om iemands stem te horen. Of buiten te sluiten. Een harde klap rukte haar uit haar apathie. Vlug ging ze terug naar de keuken, waar Jinx kans had gezien het geopende blik kattenvoer van het aanrecht op de grond te gooien. Hij keek niet op toen ze binnenkwam en vermanend zijn naam riep; onverstoorbaar ging hij verder met de inhoud van het blik naar binnen te schrokken.

Ze moest hebben zitten dutten. Ze kon zich tenminste niet herinneren dat ze vrijwillig voor het programma had gekozen dat het beeldscherm

van haar televisietoestel teisterde. Lui op een schreeuwerig gekleurde bank hangende jongelui, kiftende vrouwen die geen gelegenheid voorbij lieten gaan om eens stevig tegen elkaar te schelden, schemerige vrijpartijen in een enorm bed: van emoties overstromende kandidaten van het zogenaamde Big Brotherhuis. Ze verfoeide het programma, ze kon zich niet voorstellen dat weldenkende mensen vrijwillig goedvonden dat ze zich voortdurend lieten bespieden, eerst door genadeloze regisseurs en vervolgens door kijkers in het hele land.

Ze tastte naar de afstandbediening die tussen haar heup en de leuning van de stoel was gegleden. Ze had nog steeds niets gegeten. Toen ze de inhoud van Jinx' blik kattenvoer van de vloer had opgeruimd, was ze misselijk geworden van de weeïge geur. Ze had een fles cola en een rol biscuitjes gepakt en ze was ermee voor de televisie gaan zitten om naar het nieuws te kijken, maar ze had er nog niets van gegeten of gedronken. Ze herinnerde zich nog dat de weerman weer regen en harde wind en te lage temperaturen voor de tijd van het jaar had voorspeld, maar daarna moest ze ongemerkt in slaap gesukkeld zijn.

Ze staarde naar de plaats waar de klok had ge-

hangen: dat erfstuk van zijn moeder had Peter natuurlijk mee willen nemen. De plek waar hij vijf jaar had gehangen was een onbarmhartig heldere lichte plek op het behang geworden en afwezig stelde ze vast dat er heel wat moest gebeuren om Peters sporen volledig uit te wissen. Het zou zich niet beperken tot het opnieuw inruimen van het boekenrek, ze zou de hele muur opnieuw moeten schilderen. De flat, elke centimeter ervan herinnerde haar aan Peter en ze wilde hem juist zo graag vergeten! Misschien had haar vriendin Renée gelijk en was het inderdaad beter uit te gaan kijken naar iets anders. Een nieuwe woning, een nieuwe omgeving, een nieuwe start.

Ze fronste geïrriteerd toen ze de bel in de gang hoorde overgaan. Onmiddellijk gingen haar gedachten naar de man die haar daarnet had gebeld. Ze wilde hem niet zien, ze wilde niet voortdurend geconfronteerd worden met zijn verdriet en rancune. Ze was net zo blij dat ze de dagen dat ze bijna onafgebroken had lopen huilen achter zich had gelaten. Het betekende dat het verwerkingsproces op gang was gekomen en ze wilde niet dat het door wie of wat dan ook werd opgehouden.

Het bellen herhaalde zich en op de een of ande-

re manier kon ze aan het geluid horen dat dege-
ne die voor haar deur stond niet van plan was
zich te laten wegsturen. Onrustig overwoog ze
of ze zou gaan kijken wie het was. Alleen kij-
ken, dat betekende niet noodzakelijkerwijs dat
ze de bezoeker binnen zou laten.

Opnieuw snerpte de bel door de flat, gevolgd
door ongeduldig geklop op de deur.

‘Anouk! Ik weet dat je er bent!’

Ze snakte naar adem en haar hand vloog naar
haar keel. Jolanda! Hoe durfde ze! Waar haalde
ze het lef vandaan om hierheen te komen? Ze
had haar toch voldoende duidelijk gemaakt dat
ze haar nooit, nooit meer wilde zien?

Het venijnige getik van Jolanda’s knokkels op
de deur hield op. ‘Anouk, ik heb een sleutel en
ik kom nù naar binnen!’

Paniekerig deed Anouk een paar stappen in de
richting van de wc. Ze moest zich verstoppen.
Ze wilde haar zus niet zien. Nu niet en nooit
meer. Jolanda wist dat, waarom kwam ze haar
dan toch lastig vallen?

Met haar hand op de knop van de wc-deur
schudde ze haar hoofd. Wat een onzin, ze hoef-
de zich toch niet te verbergen in haar eigen
huis? Jolanda had het recht niet zo maar bij
haar naar binnen te lopen, zelfs niet als ze een